

værende Tid i taktiff. Henseende ere blebne uenige med dem, men ellers ere gode Grundlovsforvarere, gode Frihedsmænd. Naar saadan Sammenflutning kunde ske for at fjerne disse Folk, ja, mine Herrer, saa tror jeg, vi staa saaledes i politiff Retning, at vi kunne belave os paa hvilket som helst. Hvad der kan ske, er jo aldeles umuligt at se, naar et slikt Kompromis kan tilvebringes. Jeg haaber imidlertid, at de Herrer, der nu ere komne i fint Selstaa og gaaede fra den øvrige Opposition her i Tinget, ville forstaa at drive Spillet rigtig, ville forstaa ikke at gaa ind paa et Forlig med dem, de underhandle og forhandle med nu, som skal komme den danske Befolkning til Skade, at de ville forstaa i Tide at sige Stop, hvis noget saadant skulde være i Udfigt. Jeg haaber, at de i alt Fald ville være sig for at gaa ind paa Forlig, som er af den Bestaaffenhed, at man om ganske kort Tid kan staa paa samme Standpunkt, som man staaar i Dag. Det er kun en Henstilling fra mig til de Herrer. Medens jeg har Ordet, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den rent administrative Side af vore Forhold. Jeg skal ikke brede mig meget i den Retning, men det kan ikke nægtes, at vort Parti bliver underligt og mange Gange meget partiff behandlet. Jeg skal ikke se ud over hele Landet, jeg skal ikke tale om, hvorledes de forskjellige Embedsmænd røgte deres Hverv, hvilke forskjellige Opsaetler de have af, hvorledes de skulle behandle Socialdemokratiet; thi de ere i Virkeligheden meget forskjellige. I den ene Røbstad kan det tillades at gaa i Procession med Janer udfoldede, i en anden siges der nej dertil, og i den tredje maa de slet ikke gaa sammen. Jeg har en Gang været til Stede i en By — det var i Brønderslev paa den anden Side af Aalborg — hvor der var sendt Politii ud, som sagde, at man nok maatte gaa i Procession, men ikke med udfoldet Janer. Janen blev da straks rullet sammen, men der var givet Ordre til — jeg spurgte selv den Overbetjent, som var sendt derud, om det var rigtig — at Janen maatte heller ikke kunne ses. Nu havde man ikke noget at putte den i, og saa maatte en tilstedeværende smide sin Frakke, for at vi kunde bære den deri. Et Sted skal der sendes skriftlig Anmeldelse om Møder, et andet ikke, men det skal jeg ikke opholde mig ved; de ærede Medlemmer ere sagtens alle kendte mere eller mindre dermed. Jeg skal kun opholde mig noget ved, hvad der er sket i København, og som vel er udgaaet fra selve Ministeren. Jeg skal i saa Henseende kun henvisse til, hvorledes det gif mig ved sidste

Valg. De vide, at jeg er valgt paa Christianshavn, og der findes ingen større Lokaler uden dem, der fortære under Krigsministeren. Jeg henvendte mig da til den højtærede Krigsminister med Anmodning om at maatte holde et eneste Møde enten i Ridehuset eller i Gymnastiksalen. Jeg ønskede at aflægge Regnskab for mine Handlinger i den Tid, jeg havde været Rigsdagsmand. Der var intet andet Lokale, og jeg troede sikkert, at det ikke vilde blive mig nægtet af den højtærede Krigsminister. Men det viste sig, at jeg havde gjort Regning uden Bært. Jeg fik det Svar fra den højtærede Krigsministers Side, at det ikke kunde lade sig gøre. Det kunde endda have været, hvad det var, naar ikke den højtærede Krigsminister velvillig havde overladt min Modkandidat baade Ridehuset og Eksercerhuset — eller Gymnastiksalen tror jeg, det var — til Afholdelse af Møder. Det forekommer mig at være en Partiffhed uden Dige, naar man er valgt til Rigsdagsmand, og man vil aflægge Regnskab for sine Vælgere inden det kommende Valg, at der saa skal blive nægtet en Lokale til en saadan Regnskabsaflæggelse, hvorimod der gentagende bliver tilstaaet ens Modkandidat Lokale, fordi han tilhører det Parti, som den højtærede Krigsminister hylder. Det forekommer mig at være hensynsløst handlet, om jeg maa bruge dette Udtryk. Der staaar kun i Ministerens Skrivelse, at mit Andragende kan ikke efterkommes, da Hr. Malermester Jensen allerede har faaet Tilladelse til at benytte Ridehuset til Fællesmøde for alle Kredsens Vælgere. Nu ved den højtærede Krigsminister godt, at jeg ikke hører til Kredsens Vælgere. Kredsens Vælgere kunde altsaa komme til dette Møde, men jeg ikke. Jeg kom der ganske sikkert, idet jeg androg om at faa Lov til det — det gjorde jeg ikke en Gang selv, men det gjorde Foreningen — og det blev mig allernaadigt tilladt. Men jeg blev ogsaa saaledes behandlet der, at det er ikke paa den Maade, man er glad ved at aflægge Regnskab, idet jeg fik Lov til at tale en Gang; men efter mig kom Professor Møgen, og senere fik jeg i Sandhed ikke Lov til at tale. Det skal dog siges, at jeg ikke tror, denne ministerielle Optraeden har skadet mig noget. Den højtærede Minister havde naturligvis tænkt sig, at han skulde blive fri for mig herinde, naar han hjalp mig paa den Maade; men ikke desto mindre fik jeg flere Stemmer den Gang, end nogen Sinde tidligere, hvorimod jeg nok tror, min Modkandidat gif tilbage. Det er naturligvis ikke med den højtærede Ministers gode